

LEONA ŠKODOVÁ

SNOUBENÍ TMOU

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSC 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Není výjimečná. O nějakém zvláštním daru se dá pochybovat. A rozhodně nehrozí, že jako jediná zachrání svět. Což je dost mizerná kombinace pro začátek obrovského temného dobrodružství. Na druhou stranu, nestačí, že jsou v nepořádku snad všichni kolem ní?

Každý se snaží vdechnout svým příběhům život. Mně o to nejde. Já to jen potřebuji někomu říct. Být vypravěčem nutně neznamená dožít se konce. Některé věci tě změní. Jiné tě zabijí. Někdy v tom není žádný rozdíl.

Jsem Claire Elliotová. A takhle nějak se to stalo.

Leona Škodová © 2016

Skleněný můstek s.r.o. © 2016

ISBN 978-80-7534-126-6

ZAČÁTEK

Být sledován. Ten pocit stěží vyjádříš slovy. Cosi uvnitř tebe se panicky zatíná, až obratle tuhnou a nohy musí zrychlovat a to neznámé nepřestává šlapat ve tvých stopách. Myšlenka uvnitř jeho hlavy patří tobě.

Toho večera, v lese za městem, taková myšlenka táhla pronásledovatele za mnou.

Začínal prosinec a soumrak padl na krajinu přesně tak rychle, jak jsem se bála. Tři pole v nohách, jeden mobil napadř' a ztracený kůň, co snad trefil domů. Ještě teď mi žaludkem vibroval šok ze vzpomínky, jak se pode mnou osedlaný hřbet zničehonic prudce vyklenul, jako když ryba zacouvá proti háčku, který jí protrhnul ret. Carl von Kent, valach, co ustál sedm ročníků dělostřeleckých exhibicí, se se mnou ve cvalu posadil na zadek a byl ten tam. Telefon si už nikdy nedám do zadní kapsy. Kolem tou dobou projíždělo jediné světlé auto. Pomalu, dělila nás zídka. Zvíře zvyklé nechat si hvízdát střely kolem uší pro nic za nic nezarycí hrůzou. Na hady bylo zima a při útěku nenapadal na žádnou nohu. Šla jsem po svých. Jenom díky náznakům měsíce nahoře v korunách jsem si viděla pod nohy. Kolem pár nejodolnějších hrstek sněhu ve stínech. Tmu jsem mohla skoro rozhrnovat rukama.

A vtom to zapraskání.

***

Les se kolem mě tyčil jako hradba na pozadí polojasné noční oblohy. Vítr šeptal o samotě obklopující mě stovkami metrů. Cosi se prodíralo nízkými stromky rovnoběžně se mnou. Vzduch byl najednou suchý, elektrizující, škrábal mě v hrdle.

Mezerou v řadě stromků něco po čtyřech proskočilo.

Sehnula jsem se k nejbližšímu z těch bílých ostrůvků, nabrala hrst sněhu a silně ho sevřela v dlaních. Krystalky ledu se zakusovaly do kůže. Sledovala jsem pohyb vlnících se větví a mrštila koulí.

Ve tmě zadunělo. Zvíře zakvičelo; ostrý, v zubech trnoucí zvuk, jako když přišlápneš psovi ocas.

Ticho se stupňovalo až k bezdeši jako na pokraji exploze.

V černotě vysokých stromů mizela stezka, která mě měla vést až do bezpečí prvních domků. Bez váhání jsem se po ní rozběhla a nezastavila, dokud se přede mnou nevynořila první stříška zbělelá měsícem.

Tak jo, vítěj v mém světě. Odchyt toulavých psů mají zdejší strážci zákona takřka na denním pořádku. Jsme dost nudnými adepty pro další sérii *Vražd v Midsomeru*. Trestný čin je tu něco neslýchaného, lidi si neradi dělají nepříjemnosti tam, kde uši sousedů prorůstají živým plotem. Takže si už naši strážníci vyslechli ne jeden návrh zaměřit se primárně na kriminalitu psí. Končiny s hojností zvěře holt nepřitahují jen pytláky a lovce a tenhle čtvernožec bude na řadě hned po jednom zdivočelém koni.

Můj domov leží na jižním konci Woodbreathu, městečka, které tiše vzkvétá v záhybu východního pobřeží Velké Británie. Jen člověk s opravdu konkrétním důvodem by ho hledal v mapě. Nejbliž k tomu proslavit nás měl Ransome Arthur v *Klubu lysek*, ale to už je dávno. Pyšníme se pár sty obyvatel, z nichž většina dennodenně absolvuje cesty za prací do Norwiche a Great Yarmouthu. A když máš opravdu velké štěstí, seženeš místo v rezervaci, která začíná jen kousek severně od nás.

Šourala jsem se okrajem Woodbreathu, zmrzlé ruce v kapsách. Mrtvé ticho rušilo jen občasné zaštekání.

U domu lesního správce Joa Walkera stálo mimo dosah luceren auto. *Světlé* auto. Což mohlo znamenat pro jistou Claire Elliotovou, která si hodinu strouhala paty v jezdeckých hoblinách, že ze všech vozidel, která na světě jsou, mohlo být na vině právě tohle.

Nohou už jsem si našlápla bokem, jako by snad byla šance, že mi stříbrný městský sedan může nějak moje podezření potvrdit. Když vtom jsem si všimla, že správce stojí u branky. Nečekaná komplikace. Byla to ale štíhlá silueta naproti zavalitému tělu nimroda, co si přisvojilo mou pozornost.

Kličkou jsem se vrátila do své trasy a zrychlila. Jejich diskrétní rozhovor ale náhle utichl.

„Natloukla sis pořádně ten zadek?“

Nemohla jsem si dovolit předstírat, že mě jeho slova minula. Zuřivý štěkot správcova ohaře zase tolik hlasitý nebyl.

„Pane Walkere.“

„Kůň doběhl před chvílí po krajnici. To byl nápad, vyjet si sama až do Horsey. Hned jim volám, že žiješ.“ Gestem ruky se omluvil a s telefonem na uchu se ke mně i neznámému návštěvníkovi potočil bokem.

Na hovory jsem byla přespříliš vyčerpaná. Ale to už spouštěl mobil do kapsy a díval se zas zpod rozježeného obočí na mě, což mi zabránilo v jakékoliv formě nenuceného zmizení. Šouravě jsem se vydala k nim.

„Ty se vážně stihneš zabít, než se vůbec do toho Londýna dostaneš,“ přisadil si. Jeho tón zněl ale už jako tečka za přehnaným káráním.

„Zkouším všechny možnosti,“ pokrčila jsem rameny.

„Však ty si na město zvykneš, stejně jako Kate.“

Snažil se držet si povzbudivý výraz. Stejně všichni vědí, že by ho kdovíjak netrápilo, kdyby se jeho dcera s městem nesžila. Žena mu utekla, než vůbec Kate dokázala napsat její jméno. Co se týče kamarádství, nám nedaly jinou možnost. Moje máma se tehdy totiž rozhodla nasadit do našeho hnízda kukaččí mládě. Pokud jde o výsledek, má za sebou nebohé ptáče na rozdíl ode mě už první rok vysoké.

Zvedal se vítr. Rozvlnil cípy cizincova kabátu a převaloval se v jeho tmavých vlasech. Světlo měsíce se jako řídký mléčný povlak přelávalo přes mrtvou krajinu.

Držení jeho těla se snad po celý ten čas nezměnilo v jediné křivce. Jenom ten pohled, ve stínu kleneb tváře, upřený na mě. Břichem se mi převalila hrst drceného skla.

„Tak se na to podívej. Pana Greye určitě ještě neznáš.“

Kdo to řekl? Aha, jasně.

Pan Walker bez ohledu na můj trapný výpadek pozornosti pokračoval: „Přijel na víkend na lov, právě jsme řešili– A pak ten kůň a všechno...“

Dřív, než jsem se stihla zabývat možnostmi, jak formální reakce se ode mě očekává, Greyova bílá ruka zamířila ze tmy ke mně.

„Tristan.“ Mladý hlas, svůdný pro tu netečnou hloubku.

„Jsem Claire. Elliotová.“

Sobě samé jsem zněla cize. Projíždějící auto. Vlnka světla skla po jeho tváři. V tmavých duhovkách se mihl zlatavý pablesk jako v očích lesních zvířat. Stiskl mě jednou a dlouze. O úder srdce déle než se zdálo taktní.

Kdyby v ten moment správce nepozdvihl překvapeně obočí, pro jednu bych zapoměla, co mělo naše seznámení provázet.

Tak jo. Být jen trochu milá – víc se po mně nechce. Popostrčila jsem úsměv na kraj rtů.

„Claire má ten nejnižší tlak na celém světě. Když si s někým potřásá, mohli bychom uzavírat sázky, že na ty ledový ruce zavede řeč.“

Přesně takhle snadno tě lidi tady pasují na exota. Třepit si pusou? Ne, díky. Exot je tu ještě slušná hodnota.

Když si potřásli spolu, Tristanovi si za jeho stejně studené ruce pan Walker žádnou šarži přiřadit nedovolil.

Hluboký hlas mě ušetřil dalšího ponížení. „Jestli mne omluvíte, mám ještě práci.“

„Ten penzionek stále platí. Molly pro vás připraví pokoj, než stačíte cinknout na recepci...“

„Děkuji,“ čistokrevná zdvořilost, „opravdu už jsem si to zařídil.“

Kdybych viděla, jako dnes on, co s člověkem udělá maloměsto, taky bych zmizela dřív, než mě dostanou.

Odbyla jsem si rozloučení a otočila se k odchodu.

„Claire...“

Byl to teď jeho akcent, co mi zabrousilo studenými hroty po páteři.

„Jedu stejným směrem.“

Moje tělo říkalo *ne*. Ani trochu se mu nelíbily pocity, které probouzel jeho pohled.

Můj rozum říkal *ne*. Rozhodně nedávat Tristanovi lepší šanci vidět, jak mé vlasy žadoní o šampon.

Něco třetího, beztvareho a s pochybnou inteligencí, šeptalo: Zítra budou vědět všichni. Ale dnešek je tvůj.

A k tomu – nezazněla tu žádná otázka, tak nač tolik odpovědí?

Pevně vymezený prostor auta moje rozhodnutí zase zpochybnil. *Vítej, otravný náklade, který je potřeba převézt.* Zavrtěla jsem se v sedačce z kůže. Ke kostelu to nebylo daleko a odtamtud odbočkou už jen pár stovek metrů. Pěšky se mi to zdálo snad kratší.

Vůz víc plul, než se odvaloval na kolech, jak si člověk navykne v sedadlech ekonomické třídy. Žádné záchvěvy. Prohlížela jsem si v modravém přítmí mlčenlivého řidiče. Byl štíhlý akorát dost, aby ještě nezapřel chlapa, a k tomu elegantní, jak to dovede jen málo mužů i v na míru střížených kabátech. Čisté, pravidelné rysy si koledovaly o certifikát pravosti. Pod téměř rovným obočím se ze stínu leskly černé oči. Sklouzla jsem pohledem po decentní křivce nosu ke rtům.

Dokonalost je mýtus; každý je něčím směšný. Nedovedla jsem si představit, jakým způsobem by se stal každým Tristan. Probouzel jeden z těch nebezpečných pocitů zalíbení, pro které neexistuje rozumný důvod. Pocit, co lidsky bolí, protože krom vysvětlení nikdy neexistovala ani naděje uspět.

„Hm, co je tohle za auto? Takový jsem tady ještě neviděla...“ do intonace se mi promítly rozpaky, které jen umocnily můj neobratný pokus o rozhovor.

Netečný hlas vyplnil hutné ticho. „Vy a automobily?“

„Vždycky se může někdo zeptat...“

Zamračil se a zdálo se to být nejzazší reakcí, jakou je mi ochotný věnovat. Ale nevyzařoval z něj poklid za uzavřeným tématem.

„Kdo by se ptal?“ zeptal se najednou, jako by mezi naší konverzací nestála nekonečná minuta mlčení.

„Kdokoliv. Tady se za zatajování informací pořád ještě stíná.“

„Aha.“

Aha. O zásluhy za snahu se přihlásím u příslušného úřadu.

Zase ta zeď, mrtvo v interiéru prosyceném příjemným shlukem vůní, především bílé kůže.

Míjeli jsme řady setmělých domů. Sem tam mdlé pablesky televizí. Působily smutně, definitivním žalem měst spících na dně oceánu.

Obrátila jsem oči zpátky do auta. A zarazila se dřív, než naše pohledy kříslý o sebe. Protože teď mě ve sledování předběhl.

Zaplavilo mě horko společně s chladem. Dotek sněhu na rozpálené kůži. Ve stále zřetelnějších tvarech se v popředí zdvihal kostel. Ale to nepomáhalo.

Co vzbudí zaujetí v někom jako je on?

Po dalších vteřinách, v šimrání potu na bedrech, se moje otázka raději proměnila čistě v řečnickou.

Pootevřela jsem ústa, ale auto už hladce odbočilo z kopce na vedlejší silnici. Vysvětlila jsem mu to na poprvé dostatečně.

A pak promluvil. Sám od sebe. „Kdo se stěhuje do Londýna v prosinci?“

„Bratr se po střední rozhodl nikam nepokračovat, tak padlo sbírání diplomů aspoň do mých studených rukou.“

„Semestr už přece začal.“

„Individuální studium. Budu si krom učení hledat taky nějaký slušně placený místo.“

Dům už byl na dohled, okna v přízemí zářila do tmy. Zaparkoval vedle bratrovy senilní toyoty. David ji mohl ukrývat před zraky okolí do garáže. To by ji ale nesměla zabírat loď, na kterou si tat'ka udělá čas jednou ročně v létě. Skoro mě rozesmálo, jak ta dvě auta vedle sebe prohlubují moji chybu. Je ze mě nevyhnutelně cítit koňský pot a hnůj a ani se neodvážím podívat na světlou rohožku pod mými zajetelenými botami.

Vystoupil rychleji než já a už se díval na domeček z tmavě oranžových cihel opletený břechťanem.

Nenapadalo mě, co udělat teď. Stát a mlčet? Na to nemám nervy. Odejít? Nebo ho pozvat dál?

Ne, pozvat ne. Co by si pomyslel? Co kdyby odmítl? Anebo hůř, kdyby třeba souhlasil?

„Musím jet.“ Má patrně zvláštní nadání převzít otěže situace, než stoupne hladina trapnosti ke kolenům.

„Dobře. Děkuji.“

Prohlížel si mě. Něco v jeho pohledu mi říkalo, že ne tak, aby mi to přivodilo neklidné spaní. Spíš potlačovaný výsměch než vřelost.

„Lexus.“

Zpozorněla jsem. „Co?“

„To auto. Je to lexus.“

„Fajn,“ potřásla jsem zbrkle hlavou. K tomuhle tragickému bodu naší cesty se už vracet neměl.

Získal si u mě ale body, že se nevozí v mercedesu. Klika, že trojcípá hvězda neztrácí svůj lesk na úkor leasingu. Ne že bych z toho vinila německou automobilku.

Otočila jsem se k naší brance. Prosím, ať Dave nezapomněl nalejovat panty.

„Kdyby se někdo ptal...,“ řekl mi za zády, ale tentokrát bych nevsadila ani pěták na to, kolik humoru do té poznámky vložil.

Naposledy jsem si ho prohlédla. Stál u okraje cesty, ruce v kapsách černého kabátu, oči upřené na mě. Mírnější. Bodavý pocit v břiše se tentokrát neprobouzel.

„Tak nashle.“

„Radši sbohem...“

Tak jo. Až si budu zase připadat moc sebevědomě, nezapomenu se ozvat.

***

Vyhřátý dům voněl po skořicovém čaji. Bratr na mě čekal ve futech obývacího pokoje. Ruce zkřížené na prsou naznačovaly, že jsem už regulérně něco provedla, ale trochu si to pokazil úsměvem.

David je o tři roky starší a má už, jak se tak říká, slušnou práci. Automechanik není kdovíjaké terno, ale když se k ní dostane kluk, kterému od narození září oči nad vším, co špiní ovzduší a dá se řídit, těžko si bude stěžovat na mizerné peníze. Krátké, slámově světlé vlasy mu trčely do všech stran. Z holínek jsem se vyzula už na zápraží a teď je postavila stranou vedle botníku.

„Někdo tě přivezl?“

„Není odsud.“

„Nemožný, tady jsou všichni *odsud*,“ zakřenil se. „Prej tě sundal ten staroch, co vozí malý děcka. To zas budem poslouchat roky.“

Sáhla jsem na konvici na kuchyňské lince. Teplá a pro mě. Dave se ale nedal.

„Tak s kým ses svezla?“

„S někým z města.“

Dělala jsem, že nevidím, jak se pitvoří, protože už tušil, proč dělám drahoty. „Ten suchar, co tu sháněl Joa, že jo? Ten naškrobenej Grey.“

„Tristan.“

„Kecy.“

Je pro něj vážně tak těžké uvěřit, že by se mi něco takového mohlo stát?

„Co žes říkala, že má za auto?“

„Neříkala.“

Napřímil se, jakoby vyrostl, ale zatím se nezdálo, že hodlá moje odpovědi uspišit účinnějším způsobem.

„Nějaký stříbrný lexus.“

„Jaký?“ Jak jen mohl doufat?

Opřená o linku jsem usrkávala čaj. Teplý, voňavý a jako letní pokušení sladký na jazyku.

„Tak to tedy nevím, o čem jste se bavili...“

Copak se žádná rozumná konverzace s klukem neobejde bez součástek a počítání válců?

Rozumná? Tímhle slovem si nejsem úplně jistá.

„Dave? Máš ještě v šupletu ten telefon?“

Slavnostně jsem vyrovnala na pult změť plastových součástek z kapsy.

***

Písnička. Obraz se táhne jako igelit. Hudba ve snu.

Ne. Telefon. V realitě.

„Kate?“

„*Neprohřešíš se skutkem tak mrzkým, jakým je mlčení.*“

„Panebože, Kate—“ Přemohlo mě zívnutí. Vtlačila jsem obličej do teplého polštáře a stulila se do klubička. Pod příkrývkou panovalo dokonalé klima pro další hodiny nerušeného spaní. „Je neděle. Ten Londýn tě, milá přítelkyně, kazí.“

Slepým plácáním jsem se dohmatala předmětu, co by mohl ukazovat čas.

„Půl desátý!“ Vyskakovat z postele není nejlepší nápad a myslely si to i mžitky, co mě ochotně doprovodily na nohy.

„*Budiž ti odpuštěno. Pokud všechno přiznáš...*“

„Amen.“

„*Amen není odpověď, která tě zachrání před křížovým výsledkem.*“

Na určité lidi je hloupé používat triky k odvedení pozornosti, obzvlášť když se nejlepší kamarádka drží sloganů, které fungovaly už v dobách našich prvních podprsenek. Lavice v kostele bývaly tvrdé a možnosti, jak se dožít konce, omezené na tužku, papír a téma inspirované prostředím.

„*Walker Mirror*, čerstvý novinky od táty k snídani,“ dobrala jsem se jejího zdroje.

Zasekla jsem se v půli nohavice a hrozilo, že si rozbiji buď hlavu, nebo mobil, protože mi klouzal pod ramenem.

„*Polož ten telefon na stůl a pusť mě nahlas.*“ Ten tón jí nejspíš zůstal po jedné z mimoškolních aktivit: pečovatelské služby pro mentálně zaostalé.

Podle pokynů jsem vše provedla a zasedla k toaletce. Nejvyšší čas pokusit se udělat z té věci v zrcadle člověka. Nebo líp, dívku.

Kartáč se mi zakouzl v tmavých blond vlasech a nehodlal se hnout. Zkouší to tak na mě každé ráno, ale jelikož jsem včera porušila jedenácté svaté přikázání „neulehneš s mokřými vlasy“, byl dneska v právu. Ofině měla šanci pomoci jen druhá várka vody.

Během kouzlení s tónovacím krémem a řasenkou ze mě vyklouzly všechny detaily včerejšího dobrodružství, které samo sebou ani zdaleka nepřevyšovalo rozměry drbů. Třetí pokus zneškodnit červenou tečku na bradě selhal. *Všechny svatý musí rozzuřit doběla, když je navštívíš s nezakrytým pupínkem*, řekl by táta. Některé věci není chlapům souzeno chápat.

„Konec mojí historie,“ utřála jsem další rozmazávání včerejší noci, „pogratulovat mi můžeš osobně zítra. Co ty a kluci v Londýně? Myslím, že nápadník z města je pro tvého tátu problémem, za který by mohl přijít o lovecký lístek.“

„Šilíš? Chlap, co má hummer, nejezdí podzemkou. No řekni, má to cenu, ztrácet mládí s člověkem, co nemá odvalu ani si takový auto představit?“

Od okamžiku, kdy se GM odhodlala přesunout volant na správnou stranu, jí hřmění pod kapotou hummeru nedá spát. Obzvláště když se o něco později detroitská automobilka odhodlala také zaniknout. „Žádný strachy, až budu bohatá, jednoho ti pořídím.“

„Kluka? Tak to je mi mě líto.“

Mně bylo líto času, který mi zabralo česání vlasů. Čerstvý severák mi je před domem okamžitě rozfoukal a donutil mě přitáhnout si límeček kabátu ke krku. Podle klidu, který panoval kolem kostela, by mi pár ušetřených minut pomohlo.

Vystoupala jsem ke dveřím a rachot pantů okamžitě všechny upozornil, že přišel opozdilec. Řekla bych, že to bude i ten důvod, proč stále nepoznaly olej.

Došlapy mých bot rozptyloval nebetyčný prostor; přátelštější, zaplněný ševelem neposedných těl. Rozhlížela jsem se po nějakém místě vzadu, ale spousta věřících dostala tentýž nápad o poznání dřív. V předposlední řadě se k sobě naklonily dva dámské kloboučky. Měla jsem neblahý pocit, že vím, kolem koho se šušká Molly Jonesové točí. Silně nalíčená čtyřicátnice na mě mávla a její přítelkyně jí ihned sekundovala. Pro rány boží. Ze všech lidí tady po mně museli zatoužit zrovna *Randall a Hopkirk* v silonkách.

„Claire.“

Ohlédla jsem se za hlasem. Opíral se o sloup kousek ode dveří a zdálo se, že má plán, jak mě zachránit.

***

Probíjelo mnou neznámé vzrušení, perlivý dotek na kůži, když jsem zamířila k němu. Včerejší noc se ztratila v mlze s celou tou pošetilou hrou na dokonalost. Den mění; dokresluje, co si lakomá tma nechává pro sebe. Měl syté, bezvýhradně černé vlasy – ne ty barvené, s nepřirozeným namodralým leskem. Černé. Takoví lidé bývají snědí a jejich kořeny sahají k jihu, ale jeho pleť byla světlá a hladká jako smetana. Vrzaly lavice. Řadami se plížil šum hlasů. Úplně nedůležitý.

„Proč si nestoupnete ke mně?“ Čelist mu rýsovalo napětí člověka, který vzdoruje touze si odplivnout. Ani se nenamáhal obrátit ke mně pohled.

„Neviděla jsem vás.“ Ale v duchu jsem se ptala, jestli bych v opačném případě sebrala dost odvahy.

Jediným ostrým pohybem pohlédl na mě a zpět do lavic. Hmotný, tísnivý stín.

„Obvykle nechodím pozdě.“

Byla to jen poznámka srovnatelná s „to máme dnes sychravo“. Dotkla se ale Tristanových očí, jeho výraz poroztál. „Chodíte sem dobrovolně?“

„Nikdo mě nemůže vydírat, že budu bez oběda.“

Přiklonil se s nevyřčenou otázkou. Tmavé, jiskřivé oči připravené zachytit a uštvat každou chybičku v mém vystupování.

„Rodiče hodně obchodně cestují. Vlastně pořád.“ Obvykle to lidem jako vysvětlení stačí. „Usměňovat děti třeba z Hongkongu, to zatím nemá moc dobrý výsledek.“

Nahnul se ještě blíže. Šířil kolem sebe zvláštní energii, bylo téměř možné ji čichat spolu s mentolem, který tam skutečně byl. Příjemnou, ale prchlivou, až člověk pocítil neklid. Má mysl si matně vybavovala, že jsem ji cítila už večer, mezi koženou vůní auta. Povědomou jako vzpomínku na dávno potlačenou přirozenost.

„Vám se ale Londýn nelíbí.“ Ztišil hlas. Nebylo lehké udržet pozornost skrz zrychlující se tepání v hlavě. Prokletá slabost pro krásné oči. Ty moje, zelené bez zřetelného odstínu, sotva někoho okouzlí. „Školy jsou i jinde. Lepší školy.“

O kousek couvl. Objevil se kyslík. Fakta. Já.

Nasála jsem vzduch do plic. „Žádný Norwich nebo Swansea, protože Elliotovi sbírají diplomy v Londýně.“

„Rozčiluje vás to...“

Na to nebylo co odpovědět. Koneckonců se neptal.

„Jaký obor studujete?“ zajímal se dál.

„Otevřený titul.“

„Nerozhodnost?“

„Kompromis. Po vleklém rodičovském sezení.“

Nevypadal na typ, co se často baví. Upřímná vlnka rtů se zdála být vydřenou odměnou. Nakrátko.

„Odcházím.“

Ten verdikt se mi zhmotňoval v mysli dávno předtím, než ho vyslovil. S každou vteřinou, kdy jsme oba zdánlivě věnovali pozornost šepotu modlitby, tmavl jako obrysy v kouři.

Tristan se mihl kolem mého ramene. Látka o látku. „Měla byste taky.“

Příští okamžiky splynuly v jeden. V mou ruku chytající se kliky. Možná to bylo rachotem pantů a mořem očí obrácených k východu, že jsem nedokázala zůstat do konce. Možná že spojitostí, do které jsme se tímhle směšně snadným krokem dostali. Nesmyslnou, a přitom dokonale pravdivou (a jedinou) spojitostí, k níž mezi mnou a Tristanem kdy dojde.

Vítr zesílil tak, že mi vytrhl dveře. Když jsem hmátla po vzdalující se klice, Tristan už ji svíral. Ze zvyku jsem se odtáhla od jeho teplé kůže.

„Co soudí lékař o těch vašich rukách?“

„Vždycky nade mnou kroutí hlavou,“ zasmála jsem se. Sešli jsme schody a vydali se po chodníčku k silnici. „Říká, že s takovým tlakem to se mnou mělo dávno seknout.“

„To není legrační.“

„Ne, není. Určitě mu dělám zmatky v tabulkách. A k tomu pořád ty průpovídky lidí, když si s nimi potřásám.“

Díval se teď pečlivě, s pochybností. Denní světlo prokreslilo všechny barvy v jeho očích. Do černých duhovek se vpíjela síť nitek v tónech hnědé, od zašle bílé až po téměř do červena. Připomínaly stélky lišejníků překryté černým sklem. Vysílaly ke mně chlad, který až svíral. A lákal k dalším a dalším pohledům. Takové oči dostane jen někdo, kdo hraje golf se svatými. A večeri s Bohem.

„Nastupujete na univerzitu pozdě.“

A nadto má přehled úplně o všem.

„Jen o rok dýl,“ přiznala jsem rezignovaně.

Zase ten výraz, co beze slov čeká na kompletní verzi mé odpovědi.

Povzdychla jsem. „Nebylo mi moc dobře minulý rok. Nedoporučili mi to.“ Spíš mi to zakázali, ale nikdy bych se k tomu nekonečnému roku nicnedělání nepřiznala přímo.

Vnímal mě už jen napůl. „Auto mám tamhle.“

Tristan nebyl typ člověka, se kterým je radno se sblížovat za předpokladu, že se dnes vidíme naposledy. Je to jen další z mnoha způsobů sebepoškození.

„Musím si ještě něco zařídit, takže...“, názorně jsem ukázala palcem přes rameno do neurčita.

Nebyl zvyklý nabízet dvakrát.

***

Patrně stojí za vysvětlení, proč jdu právě matně osvětlenou uličkou Londýna. Proč se zarputilostí člověka, co si nesmí přiznat porážku, přestože se mu už v koutcích očí sbíhá zoufalství, předkládá jednu bolavou nohu před druhou. Mám za sebou nepovedené rande. S prací.

Začneme tady. Wessnerovi bydlí v Greenwichi. Sestřenice Tess – panenka s nejměkčí trvalou na sever od Gibraltaru – dostala stipendium na univerzitě za oceánem, takže tetě se strejdou přijde vhod, když pokoj nezůstane do léta prázdný. Nemám moc na vybranou; život v Londýně má svou cenu stanovenou nad moje nejdivočejší poměry.

Z jedné strany vystupují do výhledu jako monstrózní graf z ocele mrakodrapy Canary Wharf v kličce Temže, z druhé se zvedají kopce Greenwichského parku.

Zaparkovali jsme s tátou u chodníku podél řady patrových domů. Prakticky se jeden od druhého neliší. Poskytují nájemníkům minimum soukromí a maximum ušetřeného místa. Tetina vysoká postava působila velmi křehce na pozadí lakovaných, napůl prosklených dveří. Podle lehkého domácího oblečení by člověk řekl, že zrovna vyběhla z tepla, odhodlaná se do něj v co nejkratší době zase vrátit. Fakt, že v puntíkatých šatech stála teta Agnes, mi ale ubíral jistoty.

Rodina tátovy sestry bydlela v prvním patře. Od takových bytů se nedá očekávat příliš. Jsou děsivě praktické; jednotlivé místnosti jako by někdo systematicky poskládal do čtvercové formičky, která

nepřeje kreativnímu duchu. Kuchyň a koupelna, předsíň, ložnice, co je od prvního početí předurčená stát se dětským pokojem a rodičům rozložit gauč v obýváku. Sestřenicí se podařilo před odjezdem vymýtít ze svého království veškerou osobitost. Postel uprostřed pokoje? Toaletka a noční stolek, přiléhající k ní po obou stranách, se to ze všech sil snažily omlouvat. Na stěnách zanechaly stržené plakáty vybledlá okénka. Z okapu nade mnou se na pavučině otáčel suchý list. Holé větve čekaly jako načas zmrtnělé končetiny přízraků na jaro.

***

Nazítří ráno kruhy pod očima odmítaly všechny mé návrhy příměří. Když nespím, nemůže se ode mě čekat, že budu přát růžovoučké tvářičky ostatním. Ne všude to vadí. Pokud ovšem nepracuješ s lidmi.

Teta Ag dělá svému zaměstnavateli čest. Kdyby přesměrovali všechny nezaměstnané k její přepážce, byla by patrně schopná obsadit okamžitě veškeré volné pracovní pozice. Včetně těch, které personální oddělení firem ještě nevyhlásila. Je přeci samozřejmé, že chci prověřené místo v rychlém občerstvení, kde si Tess vydělala na letenku i svou první americkou ojetinu. Mátlo mě, zda si je Ag vědomá několika zanedbatelných údajů v mém rodném listu. Například jmen mých rodičů. Nebo data narození, které svědčí o mé způsobilosti řešit si otázku práce už pár let sama. Ale žena, která se mnou počítala ve svém provozu už dnes ráno, se tím patrně taky nemínila zabývat.

Slíbili, že začnu vzadu. V bezpečné mlze přepáleného oleje. Nebo s mopem v průchodech k záchodům, když bude potřeba.

Lhali.

***

Kyprá manažerka ve vlněném kabátě se přihnala do podniku za pět minut sedm. Blond mikádo obtékající její třetí bradu zbavovala natáček možná cestou sem v autě. Všechno na ní mělo tendence zachytávat se v úsporných uličkách kuchyně. „Celine, Amy, saláty hotové? Kde je ta ťunt’a od Wessnerů?“

Přestože jiná *t'unt'a* sem dnes od Wessnerů nepřišla, nepřipadalo mi důstojné se k tomu oslovení hlásit. Miss růžové tričko s obracečkou v ruce to udělala za mě.

Žena mi vrazila do ruky papír a hrnula mě pozpátku uličkou. „Nemám lidi, dneska budeš za pultem.“

Polilo mě horko. „Ale já ještě nikdy–“

„Na to taky vypadáš, ale to si vyřeš se svým borcem. Ať ti Matt ukáže, co a jak s počítačem.“

Matt Evans se mi snažil namluvit, že dvoustranný seznam jídel je hračka. Vysvětlit mi ale, proč se ani obyčejný cheesburger s hranolky nejmenuje cheesburger s hranolky, nedokázal. Naneštěstí počítač nerozuměl ničemu s nižší poetickou úrovní než *Trolíkova zahrádka*. Zákazníci přesně naopak.

V takových podmínkách není lehké dostat jménu rychlého občerstvení. Při pohledu na frontu, která se rezignovaně přesouvala k Mattovu pultu, jsem dovedla aktuální objednávku podruhé ke zdárnému stornu. Měla jsem na výběr. Buď budu soustředit veškeré úsilí na povinný úsměv, nebo se pokusím domluvit roztřeseným rukám.

Obrazovka mi pod prsty zčernala.

Zavřela jsem oči. Už ve mně nezbyvala odvaha sledovat, jak můj otrávený zákazník reaguje na tuhle poslední tečku. Otevřela jsem se všemu, co se ve mně kupilo jako natlakovaná kola. Nechala teplé bublinky šumět...

Tohle já nemusím dělat.

Stáhla jsem si z krku zástěru a nohy už mi předbíhaly jedna druhou ke dveřím pro personál, aniž jsem se podívala na kohokoliv v místnosti. Ten obraz v hlavě určitě chťít mít nebudu, až tenhle stav pomine.

„A co... Tak já to беру za tebe, jo?“ koktal za mnou Matt.

***

Do bundy jsem se soukala až na chodníku. Pod vývěskou s uměle nafoceným menu na mě mával pruh papíru. Akutní potřeba slibovaných tří stovek týdně okamžitě zařadila pozici servírky v baru mezi má

vysněná zaměstnání. Vespod na hřebínku telefonních čísel chyběl jen jeden útržek. Odškubla jsem celý leták a na poslední vlnce adrenalinu ihned vytáhla mobil.

Další den vpozdvečer jsem se chystala do nové práce. Nebyla jsem si jistá, v čem jsou zvyklé obsluhovat servírky v Londýně, ale celkem určitě k tomu nestačilo seprané triko Sršňů s Hemsby nebo jiného fotbalového týmu, jako bylo běžně k vidění v hospůdce u nás ve Woodbreathu. Vínový top, černá sukně a moje jediné lodičky by na mě snad neměly upozornit v dobrém ani špatném slova smyslu.

Násilím držený úsměv mi ze rtů klouzal s tím, jak se protahovala cesta k baru. Strejda Gregor mě tam slíbil odvést. Provoz sice slábl, ale nabrali jsme zpoždění během několika neúspěšných pokusů přemluvit ke spolupráci jeho tuberkulózní pick-up. Na průzkum okolí a vytyčení nejbližších zastávek jsem mohla před začátkem směny zapomenout.

Byl to poměrně velký bar. Tedy pro člověka, co je zvyklý na desítku poškrábaných stolků. Pracovní zástěra byla krátká a černá a neupevňovala se na tělo jako psí postroj. Z boku ji zdobila fialová výšivka *Velvet*.

Nepočítalo se, že si směnu odpykám sama. Sarah Millsová, plnoštíhlá, s hustými mahagonovými vlasy po ramena a pihovatým nosíkem byla ženským prototypem čertíka z krabičky. Prostředí Velvetu jaksí vhodně doplňovala. Jako by svým způsobem patřil do okruhu zájmů, které mají místo i v jejím životě bez zástěry.

Inzerát na volné místo vyvěšují celkem často. Ta přede mnou prý vydržela přesně den. Shovívavý pohled Sarah pokaždé, když se mi něco sypalo pod rukama, dával na srozuměnou, že mám se svou předchůdkyní určité společné rysy.

Už když se vtačili do dveří, tetelila se kolem nich atmosféra nejvíc ze všeho podobná situaci problém. Byl to ten typ hochů tvrdých jak nekolokovaná vodka, se kterou si pravděpodobně potykali, než nastal čas vyrazit do ulic. Potrhaná nohavice, koženáč s cigaretou za uchem, pupek s umaštěnou hlavou a lysec s tílkem, které z něj patrně vyrostlo. Soudě podle povadlého tetování ostnatého drátu měly i jeho bicepsy své vrcholné období za sebou.

Prodírali se k baru. Koženáč sejmul cigaretu a vložil si ji do úst.

Kolem mě se mihla rudá hříva. Sarah nepochodovala s lahvičkami cideru vyrovnanými na podnose přímo k mužům. Odvážná nebo šílená; tomu zlomenému nosu by to mohlo být srdečně jedno. Koženáčovy rty se ohýbaly vzhůru kolem filtru. Chystal se připálit, zatímco ho Sarah rázně žádala, aby to nedělal.

Po ruce se mi rozplizlo studené mokro. Sklepla jsem pivní pěnu a sáhla po ubrouscích. Když jsem vzhlédla, cigareta byla pryč. Dobrý. Koženáč se jí pravděpodobně nevzdal dobrovolně. Špatný. Štěkl něco do davu, jistojistě nějaké milé východoevropské oslovení. Sarah se už s objednávkou tlačila mezi hosty k zadním stolům. To si dělá srandu.

***

Sáhla jsem po další sklenici u výčepu. Roztřásly se mi ruce. Bylo by to snazší, kdybych předtím nezahlédla, kudy se ubrala pozornost cizinců. Něco vystrašeného jako malý noční tvoreček mi pulsovalo zátylkem.

Dva stíny mohutněly v mém zorném poli. Musely už překročit pomyslnou čáru návštěvníků a obsluhy. Lysec a koženáč. Teplá ruka zhrublá dřinou mi sevřela zápěstí. Prudce jsem se jí vytrhla. Tep mě skoro dusil. Pokud něco chtěli, museli vidět, že nejsou na řadě.

Zkusil to znovu. Něco se mi snažil říct, ale jeho angličtina nebo zvládnutý jazyk na to nestačily. Gestem jsem ho poslala do fronty. Pochechtával se. Do vydýchaného vzduchu se přimíchal vlahý závan zkaženého dechu s lihem.

Přelétla jsem očima k lahvím za mými zády. Kterou obětovat a kam ho praštit, abychom se oba dožili půlnoci?

***

Tak proto teď kladu jednu nohu před druhou a nártý mi v lodičkách svírá horká bolest. Po fyzické stránce mě sice v baru zachránil vyhazovač, ale držet mě na nohou do konce směny nemohl. Vzhledem k tomu, že mé úspory už taktak stačily na první příspěvek tetě na domácnost, nepovažovala jsem za rozumné volat jí, že potřebuji navést v polovině směny k zastávce autobusu.

Od řeky se do čtvrtí plazila zima. Newham zrovna bujarým nočním životem nehýří. Šramot v zapadlých uličkách člověku spíš sevře pŕlky, než aby poděkoval za další živou duši. Přes potemnělé zídky jsem zkontrolovala směr, kde se daleko na obzoru ledově třpytily věže moderní části metropole. Ještě stále byla naděje, že se k nim dostanu dřív, než nadobro ztratím zájem o hygienickou stránku chodníků a prostě se zuji. Tou dobou už budu mít patrně většinu řasenky na tvářích.

„Hej, vy!“

A do toho teď ještě možná halucinace.

Stejně jsem se ohlédla, protože nejistota se zhmotňovala do cizí ruky v zákrytu nad mou šíjí.

V okrovém šeru ulice nikdo nebyl. Totěž jsem si ale nemyslela o autě, které jsem právě minula. Mezi zamračenými předními světly se leskl stříbrný kuň.

„Na vás mluvím.“ Mužský hlas mi zabrnkal na obratle jako hluboká symfonie.

Nejvyšší čas šetřit na paralyzér. Kdo že je tu zas bez práce?

Pomalu jsem vsunula ruku do kabelky. Funguje to, dokud si netroufne zjistit, jak vážně to myslím.

„Připadá vám normální plížít se uličkou za cizí holkou?“

„Vám připadá normální procházet tudy za tmy sama?“ Jasný, melodický smích v černotě za staženým okýnkem. Ale ten pocit. Studená nedůvěra v chloupcích zátylku. „Já vás svezu.“

„Nemám to už daleko, určitě to dojdů.“

Kus cesty jsem ještě couvala podél zdi a pak se odvážila pokračovat ke konci ulice. Ruku jsem nechala ponořenou v tašce, prst statečně připravený spustit tísňové volání. První zavrčení motoru mi s tím skoro pomohlo. S hřměním, za které by se nestyděl ani traktor, zmizel mustang v postranní uličce.

Nucené zdržení mi zrasovalo chodidla snad až na kost. Odhodila jsem veškeré pózy, které to měly před okolím skrýt. Proto, když se ve stínu další boční uličky znovu vyrýsovaly křivky mustangu, měla jsem už trochu na slzy nárok.